

at Danmark burde afholde sig fra at indgå i nogen magtgruppe. Det rigtige ville imidlertid være at lade folket selv afgøre sin skæbne, efter at meningerne havde fået tid til at brydes.

Også *statsministeren* havde ordet. Han sammenfattede sin opfattelse således:

„Vi er os bevidst, at det er *en alvorlig og vidtrækkende beslutning*, det høje ting står overfor. Vi kan beklage, at den fællesskandinaviske løsning af vort sikkerhedsproblem, som vi ønskede, ikke lykkedes, men vi kan ikke blive stående her. At udskyde en afgørelse kan blive farligt, fordi alle er klar over, hvilke kræfter der vil spekulere i uroen og med alle midler søge den udnyttet. Derfor bør vi træffe vor afgørelse. Vi ved med os selv, og hele verden skal vide, at vi kun har eet ønske: ønsket om fred og frihed for os selv, fred og frihed for verden. Den, der taler anderledes om Danmark og dets lovlige myndigheder, øver en ussel gerning. Vi har een gang prøvet i dette land, hvad det vil sige at forlade os på stormagternes respekt for vor vilje til neutralitet; vi kan ikke gøre det igen. Vi er i den situation, at vi må forene vore kræfter med andre. Regeringen ønsker fortsat at føre en politik, der kan styrke De Forenede Nationer og deres evne til at sikre freden. Det er desværre ikke til dato lykkedes De Forenede Nationer at opbygge et system, der giver medlemsstaterne den nødvendige sikkerhed mod angreb, der sker under krænkelser af pagtens principper. Derfor er i dag et samarbejde mellem medlemsstater, som har fælles interesser, naturligt. Vi vil ikke godtage den tankegang, at regionale aftaler er tilladt i en del af verden, men ikke i vor. Regionale aftaler forudsættes udtrykkelig i De Forenede Nationers pagt. Det for Danmark, det for os afgørende må være, om sådanne aftaler tjener fredens sag, og det tilkommer dette ting at bedømme dette. Det skal være vor egen dom, det skal være vor egen bedømmelse, der lægges til grund, ikke fremmede magters.

Danmark hører til Norden og til Vesteuropa. Vi skal i den nuværende situation ikke glemme, at vi hører til Norden. Uanset det ikke lykkedes at etablere et fællesskandinavisk sikkerhedspolitisk samarbejde, vil vi af al vor kraft søge det nordiske samarbejde udbygget på det kulturelle, det sociale og det økonomiske område.

Jeg sagde, at vi hører til Norden, og vi hører til Vesteuropa. Det er en fundamental vigtig opgave at genrejse Vesteuropa, således at denne del af verden kan genvinde sin økonomiske livskraft og sin politiske styrke og indflydelse. Dette er set på længere sigt også en betingelse for, at Danmark bliver i stand til at mestre sin egen genrejsning. En genrejsning af Vesteuropa er ikke mulig uden et solidarisk samarbejde mellem landene, og det er ikke muligt, uden at der fortsat gives støtte